

øves, forinden bevillingssager forelægges for rigsdagen eller for finansudvalget, hvorefter han omtalte fagministrenes stilling overfor de beviligende myndigheder og den enkelte embedsmands stilling overfor vedkommende minister med hensyn til udførelse af arbejder, hvortil midler er bevilget.

Videre udtalte ministeren bl. a.: „Hvad angår de stærkt omtalte overskridelser fra den seneste tid, vil jeg gerne pege på, at en væsentlig del af disse skyldes løn- og prisstigninger, der er indtrådt efter overslagets udarbejdelse, det overslag, på hvilket den oprindelige bevilling var baseret. På den anden side må det indrømmes, at nogle enkelte af de omhandlede overskridelser er enten af en sådan størrelse eller karakter, at der på et tidligere tidspunkt burde være sket henvendelse til og søgt godkendelse af bevillingsmyndighederne.

Dette erkendes af pågældende ressortminister og er — så vidt mig bekendt — tilkendegivet og påtalt overfor vedkommende underordnede myndighed. At der i noget tilfælde skulle være tale om en tilsiget tilsidesættelse af den beviligende myndigheds berettigede krav om bestemmelsesretten over statens midler, foreligger der mig bekendt ikke noget om. Jeg vil også gerne tilføje, at selve den omstændighed, at en bevilling overskrides, i og for sig ikke i realiteten behøver at betyde, at der er disponeret økonomisk uforvarsligt. Til at bedømme dette sidste har vi jo iøvrigt statens revisionsorganer, nemlig hovedrevisoraterne og statsrevisionen, der samarbejder gennem statsregnskabsrådet. Påtaleretten i så henseende er jo ubegrænset, og det forum, for hvilket spørgsmål af denne art indankes, er som bekendt rigsdagen gennem statsrevisorernes beretning om statsregnskabet.

Når der nu spørges, hvilke foranstaltninger regeringen agter at indføre for at hindre gentagelser af overskridelser af givne bevillinger, vil jeg gerne sige, at der efter min mening ikke er brug for nogen principiel nydannelse i vor finansielle kontrol. Systemet er i orden; den omstændighed, at det har svigtet på enkelte punkter, modsiger ikke denne opfattelse, så meget mere som det — til trods for en vis berettiget kritik af særlig fremdragne tilfælde — utvivlsomt må indrømmes, at efterkrigstidens forhold i forbindelse med store løn- og prisstigninger har skabt vanskeligheder for administrationen, som må tages i betragtning, hvis bedømmelsen skal være retfærdig.

Iøvrigt vil jeg henvise til, at statsministeriet ved et *circulære af 1. oktober 1948* overfor samtlige ministerier har indskærpet, at ubevilgede udgifter ikke må afholdes uden finansiell hjemmel, og nærmere præciseret dette synspunkt. Gennem finansministeriets kontrol vil vi fortsat søge nøje at våge over ikke alene, at de bevillinger, der søges, er finansielt forsvarlige, men at der også indhentes finansudvalgstilslutning i overens-